

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 1

JANUAR 2003

39. årgang

Et nytt år og en ny skapning

Av Søren Pederson (1852-1923)

Derfor, om noen er i Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt.

2Kor 5:17

Liker du min nyttårstekst? Ville du helst ikke ha den så avgjort, heller mer «rimelig»; ikke dette «alt er blitt nytt»? Ja, men det står nå en gang så. Der er ingen vei forbi. Dersom det er sannhet med min kristendom, så er det gamle forbi. Så er ikke bare et år forbi, men min synd er forbi, min egenvilje er brutt, min gamle halvhet er forbi, min «skjødesynd er kastet på møddingen», alt er blitt nytt.

Et nytt år er noe absolutt. Man kan ikke mere skrive det gamle årstall, det er forbi. Man ble en falskner, om man forandret datoen. Ikke en eneste av oss kan holde på desember mer; den hadde sine 31 dager, den 32. desember finnes ikke; 32. desember blir 1. januar.

Slik er det med den nye fødsel. Den er absolutt. Man kan ikke på en gang være født på ny, og så likevel vedbli i det gamle. Man kan ikke ha Guds ånd i seg og på samme tid la sin egen ånd råde. Ikke være Guds tempel – og på samme tid ha et kapell for Satan i en krok av sitt innerste vesen.

Vet du ikke av noe brudd med det gamle, har du aldri opplevd en ærlig omvendelse. Er ikke det som før var deg kjær som livet, nå blitt deg forhatt som døden; – har du ikke fått lyst på Gud, på å bli i Gud, så er du bare en gammel synder med ny maling utenpå, en oppusset hedning, kanskje en moralsk, religiøs, kirkelig person, men ingen ny skapning.

Uten at noen blir født på ny kan han ikke se Guds rike. La oss for alt i verden ikke ta feil. Det kunne bli for kostbart.

Går du i kirke om søndagen, men er evindeligen den samme trettekjære, uglade om hverdagene; – holder du deg fra åpenlys vellyst, men forlyster din sjel med de samme gamle fantasier; – lar du være å stjele, men spekulerer i fint bedrag; – kan du være ubarmhjertig mot den fattige og fylle din buk og din kasse med overflod, – da må du ikke få lov å begynne nyåret som en «kristen».

Det der er ikke Jesu Kristi kristendom, og det er en velgjerning å rive deg ut av din døde «fred».

Men nå kan det hende, at en ærlig sjel blir redd.

Det gjelder å «dele ordet» slik at den rette får det rette.

Legg da merke igjen til teksten. Der

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON ~ www.nll.no

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Bakkavegen. 2, 4352 Kleppe, tlf. 51 42 08 93. E-post: magne.ekanger@c2i.net

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelser, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Peru.

Formann: Dag Rune Lid, Furufjell 30
5600 Norheimsund, tlf./fax 56 55 26 72
e-post: drlid@online.no

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærere.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no

Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

står: «Dersom noen er i Kristus, da er han en ny skapning.»

Jeg skal altså prøve meg selv i dag – kun på dette: Er jeg i Kristus? Der er det avgjørende.

Jeg leste nylig en nyttårspreken med denne overskrift: «Hva er jeg i dag?» Jeg ville heller stile det så: «Hvor er jeg i dag?»

Hvor er mitt innerste vesen festet? Hvor er mitt sentrum? Hvor tyr jeg hen med alle mine gleder og sorger?

Hvert menneske kan svare på det. Hvor er jeg hjemme? Hvorfra får jeg mot og trøst? Hvor er min fremtid? Er det noe nå, som gir meg likevekt i vanskelige timer? Har jeg noen å gå inn og snakke med, som jeg ikke hadde før? Har jeg noen å takke, som aldri før fikk takk? Har jeg stundom en sang, en glad vise om en venn som aldri svikter?

Se, det er ganske sikkert, at i sin tid vil enhver ny skapning, hver ærlig kristen, også i det ytre daglige liv vise seg forandret. Ja, inntil fingerspissene, inntil øynenes blick og ansiktets uttrykk.

Men det kan gå litt sent, kan det ikke? Det kan komme mange snublinger, ja fall. Der henger så meget enda ved av det gamle. Bøken og eiketrete har de gamle blader hengende på langt inn i det nye år ved siden av de friske grønne.

Og en ting til: Der gis atskillige religiøse, men ugjenfødte mennesker, som virkelig lever et vakkert liv. Der gis lovtreller, som tar det nøye, ofte meget nøyer enn en uforsiktig kristen.

Skal jeg bedømme den nye skapning alene etter det ytre, så kan jeg komme til å ta meget feil.

Det er det verden ofte gjør. Den har jo ingen forstand på det innvortes menneske. Derfor regner den mang en tørr, ugjenfødt mann for «en god kristen», mens den for-

dømmer en haltende, snublende Jesu-venn som en hykler.

Det er derfor usigelig viktig dette: «Dersom noen er i Kristus, da er han en ny skapning.»

Er jeg «i Kristus»? Er min sjel virkelig flyttet inn i Kristus? Ikke bare på besøk hos Kristus, når verden gikk imot, når døden truet, når samvittigheten skrek. Men er jeg innpodet? Gren på vintreet? Er det å leve, for meg blitt Kristus? Er han min eneste rettferdighet for Gud? Min visdom og helliggjørelse og forløsning?

Kjære, vi kan da virkelig ved Guds nåde svare på dette.

Frykter du ærlig for deg selv? Din «svake side»?

«Berøring livsfarlig», står der på telegrafstolpene.

Vil du gjerne høre og lese om den frie nåde i Kristus?

Tørster du etter evangelium, alltid mere og mere om den uutgrunnelige nåde? Vil du gjerne være sammen med levende kristne? Gjerne høre andres erfaring, gjerne synge om blodet fra Golgata?

Kjære, det har ikke alltid vært slik. Du fikk så menn snart nok av evangeliet før. Det måtte heller være noe, som «rev i hal-

sen», skulle det være noe. Du trivdes ikke blant «leserne», du ble så underlig stiv og uvel, når du endelig skulle være der de var. Du hadde intet åndelig å takke Gud for. Det måtte da heller være å klage. Du hadde ingen sanglyst, aller minst om blodet som «tema».

Merker du ikke, du, som ble født inn i Kristus, du er da allikevel en ny skapning innerst inne? Og, NB, det er innerst inne, det nye liv begynner. «*Bevar ditt hjerte framfor alt du bevarer, for livet utgår fra det..*» (Ord 4:23)

Akk, hvor sant det er! Alt kommer an på hjertet. Gud ser til hjertet.

En mann kan avlegge drikken, Det er ikke derfor sikkert at han er en ny skapning.

En kvinne kan være «blitt med» blant de troende, og de gamle venninner sier: «Nei, så forandret hun er, hun går på kvinnemøter, i stedet for i teater». Det er ikke sikkert, at hun derfor er gjenfødt.

Men hvis Kristus, – Jesus Kristus, den levende Guds Sønn er blitt din gode del for evig; – du kunne heller dø enn å miste Ham; – hvis Kristus er den du sovner med og den du våkner opp med: – Herre, min Gud, la meg aldri komme bort fra deg! – da er du en ny skapning, se, alt er blitt nytt.

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, januar 2003:

Et nytt år og en ny skapning. Av Søren Pederson (1852-1923)	side 1
Nyttårstale. Av Per Nordsletten (1837-1923)	side 4
Nyttårstale. Av Per Bergene Holm	side 7
Den nye sang	side 11
Når Gud velsigner blir det nok! Av Ludvig Hope (1871-1954)	side 13
Fotografen. Av Asbjørn Aavik (1902-1997).....	side 14
To skal male på samme kvern	side 18
Møtevirksomhet i Lekmannsmisjonen våren 2003	side 20

For «alt», det ligger i Ham, i stillingen til Ham. Det kan være svakt og smått med det nye liv; du kan ofte være redd og forsagt. Men er grenen i treet, da holder treet på den, og da er der store muligheter.

Da vi gikk fra Teatergaten 12 forleden, fant vi på hjørnet av Pilestredet en levende sommerfugl! En deilig sommerfugl midt i snøen og i gatens støv! Det var som et tidlig vårbud, det nye midt i det gamle.

Kjære, dersom vi bare er «i Kristus», så er alle ting vel. Det blir vår. Det nye får makt, selv om det ennå er svakt og fint. Pass på sommerfuglen i deg, vær varsom du! «Hellige Kristus som *herre* i eders hjerter.» (1Pet 3:14)

Jeg kan ikke få slutte, før jeg har kalt på en som er tilstede, én bestemt. Det er du, – som en gang var lykkelig i Kristus, men nå har vært utenfor. Bibelen slutter med å tale

om noen «utenfor». (Åp 22:15) Du kan ikke slutte med det. Ikke sant?

Vi har alle vært så pass meget på landet, at vi har sett den kyllinghønen Jesus taler om i Matt 23:27. Det er jo så vidunderlig å se hvor elastisk denne hønen er. Man synes, når der er 18-20 kyllinger under vingene, så kan der umulig bli plass til flere. Men om der kommer en etternøler haltende, pilende, kanskje den mest nødlidende av dem alle, ja, mon der vil bli rom for den også? Jo, sannelig, den slapp inn. Tenk der var ennå rom!

Haltende, snublende, falne sjel, – der er ennå rom «i Kristus»; – og dermed avskjed til det gamle. Se, alt blir nytt på det nye år. Å kom, kylling!

Nå blir det spennende. Kommer du? Der er ennå rom.

Amen.

*Fra boka «Jesus alene», utgitt i 1942.
Stykket er gitt en lett språklig revisjon. Red.*

Nyttårstale

Av Per Nordsletten (1837-1923)

Han sa denne lignelsen: En mann hadde et fikentre plantet i sin vingård. Og han kom og lette etter frukt på det, men fant ingen. Han sa da til vingårdsmannen: Se, i tre år har jeg nå kommet og lett etter frukt på dette fikentreet, men ikke funnet noe. Hogg det ned. Hvorfor skal det stå her og utarme jorden? Men han svarte og sa til ham: Herre, la det få stå også dette året, til jeg får spadd opp rundt det og gjødslet det. Kanskje bærer det da frukt neste år. Gjør det ikke det, så får du hogge det ned.

Luk 13:6-9

I dag er nådens tid, I dag er Gud å finne. Nu kan alvorlig flid, Hans milde hjerte

finne. Opp, opp, til bedrings gråt, og etter Jesus jag. Men snart; det er mitt råd, Nu heter det: I dag.

Det er ingen smerte i livet som er så dyp som kjærlighetens smerte. Og ingen ting er så bittert, som skuffet eller misforstått kjærlighet. Derfor er det vel ingen som har blitt så såret som Jesus, fordi ingen har elsket som han. I tre år gikk han omkring blant sitt eget folk. Lærte, leget, gråt og ba. Men den eneste frukten av dette, var at de – som folk betraktet – foraktet ham, og slo seg ikke til ro før de hadde tatt fått hengt ham på et kors. Allikevel sier han, mens han henger der: «Herre, la dem

enda få bli stående en tid til. Mitt blod skal nå gjødsle deres hjerterot. Kanskje de da bærer frukt. Hvis ikke kan du hugge dem ned.»

Har du sett resultatet ?

Dette folk ble virkelig hugget ned. Den dag i dag ligger de hugget ned, til en advarsel for andre.

Men hør nå kjære venn, du som leser eller hører dette: Nå feirer *du* Nyttårsaften igjen! Hvor mange nyttår har du feiret, det ene år etter det andre? Har du stått som fikentreet i tre år uten frukt. Eller er det mer? fem år, ti år, tjue år? Og enda ikke båret frukt for Gud? Når du ser etter de dager og år som har forsvunnet, hvordan er da regnskapet?

Nå må du ikke forherde ditt hjerte. *Husk*, Gud kjenner hver en tanke du har tenkt, alle hemmelige begjær, ethvert ord du har talt og enhver handling.

Har enhver handling vært gjort fordi du elsket Gud over alle ting?

Men det er ikke nok med det du har gjort eller ikke gjort. Hva med nåden du har foraktet?

Du er døpt, du har hørt om Jesus og lest om Jesus. Du har nytt nattverden og fått forlatelse, og Guds ord har ofte talt til ditt hjerte. Synderes venn har kommet for å lete etter frukt, mens han om og om igjen har ledet dine tanker inn mot evigheten. O, min venn, tenk på alt det ansvar du har ovenfor andre!

Du har såret Jesu kjærlighet gang på gang, mens Han har lett etter frukt hos deg. Og han har ikke funnet noe. Bare dårlig frukt har han funnet: Lettsinn, likegyldighet, hovmod, egenrettferdighet...

Tenk om dette var din siste nyttårsaften, at du ikke får oppleve den neste? Kanskje den hellige, rettferdige Gud har løftet øksen og sagt: Ethvert tre som ikke bærer frukt, skal hugges og kastes på ilden. Men

så har Jesus tatt tak i økseeggen og sagt: La det stå et eneste år til! Til neste nyttår!

Om du nå var sikker på at du skulle være i evigheten neste nyttår, hvordan ville du da bruke det neste år?

Neste året? Min venn, du kan jo ende der lenge før!! Du ender jo en dag i evigheten. Det er likesom ikke så populært å tale om dette i dag.

Men Jesus har bedt for deg inntil i dag, og akkurat nå holder han på å grave rundt ditt arme hjerte. Skal det og være forgyttes, nå når du merker at Han graver? Han har gravd slik at du har fått en syk samvittighet, eller kanskje en fredløs sjel.

Kanskje du er blitt redd for å dø? Redd for evigheten? Ulykkelig? Da kan du med all denne ufruktbarhet få fly til den ømme, milde favn som er åpen for deg. Et hjerte som brast så kraftig på Golgata, at det nå er åpent for ufruktbare! *Der er det bot for alle smerter, legedom for alle hjerter!*

Nå er hans hjerte, arm og skjød, En tilflukt for beklemte sjele. Der er de fri for dom og død, Der ingenting dem mer kan kvele. Han renser deres synder av, Uti sitt blod det røde hav. Så han på dem ei mer vil tenke, og deg Den Hellig Ånd vil skjenke.

Ditt skyldbrev er visst både langt og stort, – både for den synd du har gjort, og all den nåde du har foraktet.

Men skriften sier at Jesu Kristi, Guds sønns blod renser fra all synd. (1Joh 1:7) Om dine synder er blodrøde, skulle de bli hvite som den hviteste snø. Om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull. (Jes 1:18)

Du har kanskje falt dypt, eller kanskje du har falt fra nåden? Men han hjelper den som ligger nede, da Han er det lam som er

slaktet og som har gjenløst deg til Gud med sitt blod.

Den første frukt som kommer til syne når Jesus har fått grave, er synet på den fortapte synder. Du får se en heslighet som du før ikke ante var mulig. Innad i ditt hjertes tre, får du se at treet ikke er godt. *At der er det bare synd og skyld; nød og brøde, mange, mange tusen pund som de gamle sang.*

Den neste frukt er at du begynner å be. Ikke som før; for å ramse opp utenatlekser, eller for å vise din kristendoms frukt, eller for å vise det du kunne i hodet og munnen.

Nei nå ble det slik at du måtte finne en krok, der du kunne være alene, så *ingen* andre enn Gud kunne se og høre deg. Nå ble det en trang til å tale med Gud om alle ting, gråte ut ved hans hjerte, og bønnfalle ham om tilgivelse og forlatelse for *alle* ting.

Spørsmålet som nå opptar hjerte, sinn, tid, og tanker, er dette ene: Kan jeg få nåde, kan jeg bli frelst.?

Nå blir Golgata det eneste sted på denne jord hvor du tror det er hjelp.

Er det sannhet og alvor i din søken, for det er vel det? Så vil du og finne det han har sagt: Kall på meg i din nød så vil jeg frelse deg, og følgen blir at du kommer til å prise meg. (sal 50:15)

Da vil det bli et nådens nyttår for deg, med nåde til omvendelse og gjenfødelse til et levende håp.

Hør min formaning til deg kjære venn: La ikke Jesus lete forgjeves etter frukt. Og du som er min troende venn i Jesus Kristus, du som Jesus har gravd og gjødslet om, du som har fått se mer av det han har gravd i år enn forrige år. Egenkjærligheten, hva med den? Egennytte? Urene tanker? Vantro? Vet du med deg selv at du tror? Kulde? Sløvhets; – de siste tider er

søvnens tid!

Tenk hvor mye du har å takke Herren for! Først for at Han har gravd det fram, deretter at det samme *allerede* er tilgitt; at Han trofast har tuktet og trøstet deg; at han ømt, mildt og kjærlig har båret deg; at han har latt deg erfare at han elsker deg.

Han har vist at den Han elsker, den refser Han; for å kunne vise deg hvor ond, elendig og hjelpeløs du er i deg selv. Og for at du med dette skal lære, at det er av nåde du blir frelst, – for at du enda mer skal fly til Hans hjerte.

Han tukter deg ikke for å jage deg, men for at Han skal få være ditt eneste skjold og verge. Han har kanskje tillatt Satan å sette inn på deg med bespottelige tanker, gudsfornektende tanker. Uansett hva du har bedt, syns det ikke å hjelpe.

Dette er også nåde, dels for å vise Satans makt, dels for at du skal erfare din hjelpeløshet. De største anfektelser og prøvelser vil bringe mest velsignelse for det åndelige liv, og bli årsaken til at lovsangen skal lyde klarere både her og i evigheten.

Å ja min venn, prøv nå i stillhet og tenke over all den nåde og miskunn Han har vist deg i dette året, både på sjel og legeme. Husk nå at denne Hans miskunnhet er den samme til evig tid! Og at Han derfor også neste år vil grave, gjødsle og se etter frukt. Alt hva Han gjør er *godt* og miskunnhet alle ditt livs dager. Og det bitreste er kanskje best, da det graver dypest.

Mens du venter på at Herren skal komme igjen, så prøv å vinne noen sjeler for din frelser. Prøv også i kommende år å få noen med til bryllupsfesten! Lammets bryllup!

Herren velsigne deg, hvor du enn er. Striden er snart slutt og seieren er *vunnet!!*

Nyttårstale

Av Per Bergene Holm

*I det femtende år av keiser Tiberius' regjering, mens Pontius Pilatus var lands-
høvding i Judea, Herodes fjerdingsfyrste i
Galilea, hans bror Filip fjerdingsfyrste i
landene Iturea og Trakonitis, og Lysanias
fjerdingsfyrste i Abilene, og mens Annas
og Kaifas var yppersteprester, – da kom
Guds ord til Johannes, Sakarias' sønn, i
ørkenen. Og han drog omkring i hele lan-
det ved Jordan og forkyste omvendelses
dåp til syndenes forlatelse, som det står
skrevet i boken med profeten Jesajas ord:
Det er en røst av en som roper i ørkenen:
Rydd Herrens vei, gjør hans stier rette!
Hver dal skal fylles opp, hvert fjell og hver
haug skal senkes. Det krokete skal rettes
ut, og de ujevne veier skal bli jevne. Og alt
kjød skal se Guds frelse.*

*Han sa da til folket som drog ut til ham
for å bli døpt av ham: Ormeyngel! Hvem
lærte dere å flykte fra den kommende vre-
de? Bær da frukt som er omvendelsen ver-
dig! Begynn ikke å si til dere selv: Vi har
Abraham til far! For jeg sier dere: Gud
kan vekke opp barn for Abraham av disse
steinene. Øksen ligger allerede ved roten
av trærne. Hvert tre som ikke bærer god
frukt, blir hogd ned og kastet på ilden.*

*Folket spurte ham og sa: Hva skal vi da
gjøre? Han svarte dem og sa: Den som
har to kjortler, skal dele med den som ing-
en har. Og den som har mat, skal gjøre li-
keså. Også noen tollere kom for å bli døpt,
og de sa til ham: Mester, hva skal vi gjø-
re? Han sa til dem: Krev ikke inn mer enn
det dere har fått pålegg om! Også noen
soldater spurte ham og sa: Og vi, hva skal
vi gjøre? Han sa til dem: Press ikke peng-
er ut av noen med vold eller falske ankla-
ger, og la dere nøye med den lønnen dere*

har.

*Folket gikk nå i forventning, og i sitt
hjerte grunnet alle på om Johannes kan-
skje skulle være Messias. Da svarte Jo-
hannes dem alle og sa: Jeg døper dere
med vann, men han kommer som er sterke-
re enn jeg. Jeg er ikke engang verdig til å
løse hans skorem. Han skal døpe dere med
Den Hellige Ånd og ild. Han har sin kas-
teskovl i hånden for å rense sin treske-
plass og samle hveten i låven. Men agnene
skal han brenne opp med uslokkelig ild.*

*Han gav også mange andre formaninger
til folket, og forkyste evangeliet for
dem.*

Luk 3:1-18

Døperen Johannes var en profet som virket i Elias' ånd og kraft. Han bar klær som minnet om døperen Elias, og var som han en botsprofet.

Det er i dag den siste dagen i året. Det i seg selv burde kalle oss til bot. I Israel ble året innledet med basunenes høytid, en botshøytid. Folket ble ved basunene kalt til møte med Gud, til bekjennelse og oppgjør. Denne høytiden munnet ut i den store forsoningsdagen, hvor syndene ble bekjent over det stedfortredende sonofferlammet.

Ellers i livet er det så mange ting vi gjør opp status for ved et årsskifte. Det er tiden for regnskapsavslutning. Status skal gjøres opp, og den sanne stilling skal komme for dagen.

Hvordan er din stilling? Hva er status i ditt liv? Gud sendte sin profet ut i ørkenen, der det var tørt og livløst. Det var Israels situasjon. Vi hørte her i går om Herren

som gikk ned til sin hage for å plukke liljer. Johannes stod fram i en ørken. Her var det ikke mye til lysthage. Her var det ikke mange liljer å sanke.

Johannes forkynnte til omvendelse. Folket og den enkelte måtte skille seg av med synden. Skulle menneskene leve med Gud, så måtte synden bort, for det var syndene som skapte skilsmisse mellom menneskene og Gud. Den enkelte måtte forlate sin syndige vei og vende om til Herren, for det er ingen frelse for den som ikke skiller seg av med synden.

Det som hindrer og stenger må bort. Krokveier må rettes ut og de ujevne veier må rettes, slik at Herren kan stige inn til ditt hjerte. Profeten Johannes talte med profetenes røst: «Rens dere, tvett dere! Ta deres onde gjerninger bort fra mine øyne! Hold opp med å gjøre det som er ondt. Lær å gjøre det gode, legg vinn på det som er rett. Vis volds mannen på rett vei. Hjelp den farløse til hans rett, før enkens sak!» (Jes 1:16-17)

Slik taler Guds ord gjennom sine profeter til et folk som tar det lett med synden og tar det som en selvfølge at de hører Gud til. Det er et ord til oss også. Du må «bort fra synden vike, eller aldri se Guds rike». Synden må få en ende. Du kan ikke fortsette å leve i den. «Rens dere og tvett dere!» Slik talte profeten Jesaja og slik forkynnte døperen Johannes.

Johannes døyte med vann til omvendelse, til syndenes forlatelse. Det gamle testamente er full av bestemmelser om ulike slags renselser. Den som hadde vært i berøring med noe sykt eller dødt, eller i berøring med blod, sæd, utflod eller noe annet urent, måtte rense seg. Han var smittet av urenheter og måtte renses. Han var uren og enhver som kom i berøring med ham ble uren. Derfor måtte han holde seg borte

fra andre, ikke en gang gå inn i sitt telt eller på noen annen måte besmitte andre. En skulle bade hele sitt legeme i vann og slik rense seg fra urenheter.

Dette var jødene omgitt av til daglig. De måtte stadig rense seg, stadig måtte de bade sitt legeme i vann. Gud ville gjennom disse forskriftene minne sitt folk om syndens alvor. Synden gjorde skilsmisse, stengte ute fra samfunnet med de andre og med Gud. En måtte renses fra synden og urenheter.

Sykdom og død var følger av synden, og derfor knyttet Gud urenheter til sykdom og død. Sykdom og død understreket syndens alvor, for det var utslag av dommen over synden, døden. Der det var synd, der var det lidelse og død, der var syndens lønn.

Hver gang Gud i Det gamle testamente kalte folket til møte med seg, ser vi at han krever at folket må hellige seg. De må for det første ikke røre ved noe urent i ventetiden, og så må de vaske sine klær og bade sine lemmene. Den som skal møte Herren, den Hellige, må være hellig og ren.

Sammen med alle andre bud og forskrifter om renselse, skal dette minne folket om at Gud ikke tåler synd eller kan forlikes med synd og urenheter. Den som skal leve med Gud må være ren, ikke bare i det ytre, men fullkomment hellig som Gud selv.

Nå kaller Johannes folket til møte med Gud. Himlenes rike er kommet nær, Herren selv kommer for å gjeste sitt folk. Da er det tid for å omvende seg, hellige seg, for å rense seg fra synd og urenheter.

Ja, skulle det ikke være tid for oss også til et omvendelsens bad, til renselse og avleggelse av synden, slik at vi kunne møte Herren når han kommer for å hente sine. For han kommer for å hente dem som har

tvettet sine kjortler og gjort dem rene i Lammets blod.

Vi tenker så lett at en domsprofet eller en botsprofet er noe mørkt og forferdelig, men det er egentlig nåde fra Gud.

Gud vil at vi skal bli frelst. Derfor kaller han oss til omvendelse, til renselse. Og hele døperen Johannes' virksomhet var fra ende til annen en stor nåde fra Gud.

Tenk bare på hans dåp. Her skulle de få komme, hvor skitne og urene de enn var, og så skulle de få bade seg rene. Gud hadde midt i ørkenen gitt dem en renselseskilde.

Mange kom i nød over sine synder ved døperens forkynnelse. De hørte om øksen som allerede lå ved roten av trærne. Lysthagen var full av tørre trær og ville vekster. Her var det verken frukt eller liljer. Gud ville holde dom, han kom for å holde regnskap.

Hva skal vi gjøre?, sa mange. Johannes lot dem bekjenne sine synder og bli døpt med omvendelses dåp til syndenes forlatelse, og så formante han dem til å følge Guds bud i hverdagslivet, idet han påtalte særlige fristelser for de forskjellige menneskene i deres stand og stilling. Synden måtte bort.

Men tenk hvilken nåde, at Gud hadde gitt dem et bad hvor de kunne renses fra sin synd, hvor de kunne få syndenes forlatelse! De kunne få bekjenne sine synder som tyngtet dem ned, og så legge dem av i det de ble døpt.

Johannes forklarte selv sin virksomhet ut fra Jesaja 40. Han var en røst av en som ropte i ørkenen. Der begynner hele kapitlet med et ord som sier at folkets skyld er betalt, at Jerusalem «av Herrens hånd har fått dobbelt for alle sine synder».

Herren har selv betalt, har selv skaffet til veie soning for synden. Det er derfor

han kan forlate alt. Det er derfor Johannes kan kalle syndere til omvendelses dåp til syndenes forlatelse. Forlatelsen av syndene hviler på at en annen har betalt prisen. Herren selv har betalt, han har selv skaffet til veie soning.

Og når døperen Johannes virksomhet står på det høyeste, så kommer Jesus for å la seg døpe av Johannes. Han stiger ned i det samme vannet hvor de andre har fått legge av seg sine synder. Og Jesus bekjenner i sin dåp alle de andres synder som sine. Han, den rene, stiger ned i vannet og tar opp de synder de andre har fått legge av seg. Ja, han tar på seg verdens synd og bekjenner den som sin. Derfor kan døperen Johannes etterpå peke på Jesus og si: «Se, der Guds lam som bærer verdens synd.» (Joh 1:29)

Du, – Jesus har båret din synd! Den synd som du sliter med og som du ligger under for, den har han båret. Den har han sonet og gjort opp. Den bør ikke lenger fordømme deg. Du har en renselseskilde i Jesu blod. Der kan du få tvette dine klær og bade deg ren. Der er det syndenes forlatelse å få.

Ja, du har fått et vannbad i Ordet om Jesus, om syndenes forlatelse i hans blod. Du skal få høre deg ren, i det du i takk og tro tar din tilflukt til syndenes forlatelse i Jesu blod. Herren har av Jesus fått soning for dine synder.

Så kommer Jesus snart igjen for å hente sin brud. Han kommer til sin hage for å plukke sine liljer, for å høste frukten av sitt gjenløsningsverk. Den tiden nærmer seg.

Er du ren, er du blant de hellige, som er badet og som kan møte din Herre og Gud? Har du tvettet din kjortel og gjort den ren i Lammets blod? Tenk, hvilken nåde mot deg at det finnes en slik renselseskilde,

midt i ørkenen i ditt liv, midt i din elendighet. Du må ikke gå utenom denne renselseskilden, du må ikke tro at du kan være Abrahams barn i kraft av noe annet.

Nå slipper vi å fly ut til Jordan for å bli døpt der. Du og jeg skal daglig i vårt bønneliv få ta vår tilflukt til Jesus, vi skal daglig få legge av våre synder hos ham, få tvette våre kjortler i hans blod.

Jeg tenkte så lenge at det å legge av synden var det samme som å seire over den, få ryddet den ut av livet ved kamp og strid. Men så fikk jeg se at den eneste måten jeg kan legge av synden på, det er ved å bekjenne den for Jesus og legge den av hos ham. Da er den ikke lenger min, for da har han tatt den, og så er jeg fri. Det er også den eneste måten du kan løses fra synden i livet ditt på. Ta din tilflukt til Jesus med din synd. Han løser deg fra den. Han har båret den. Hos ham er forlatelsen.

Frykter du for Jesu gjenkomst?

Hvis du lever med Jesus, tar din tilflukt til ham med dine synder, så har du intet å frykte.

Hans blod renser fra all synd.

Frykter du for hva året som kommer vil bringe, frykter du for syndens snarer og ditt eget kjød? Ja, vi er svake skapninger og vi har grunn til å frykte vårt eget hjerte. Og det kan være særlige synder som vi sliter med og ligger under for og som vi frykter skal ta makten over oss. Fly synden! Det er noen synder du ikke makter å stå i mot. Da skal du ikke ta kampen opp mot dem, men du skal fly dem. Men framfor alt skal du væpne deg med Guds ord. Der hjertet blir fylt av Guds ord og grepet av det, der får hjertet en ny retning, en ny glede, en ny lyst, og så mister synden sin makt. -

Og innvi ditt liv til tjeneste for Jesus, still dine lemmer til tjeneste for ham og for det som er rett. Det frir også fra synden, for det gir ikke synden rom. Gå ikke ledig på torvet, men ofre deg for andre mennesker, tjen de andre med det du er og har. Tenk ikke så mye på hva du har lyst til, men søk de andres beste.

Ja, vi kunne fortsatt med mange slike formaninger. Slik formante Johannes og slik formaner Paulus. Still deg til tjeneste for rettferdigheten. Det er den andre siden av å fly synden og omvende seg fra den. Syndenes forlatelse og renselsen i Jesu blod er den ene siden. Det løser meg fra syndens skyld og frir meg fra synden. Men dersom ikke livet så blir fylt av noe annet, så vil synden igjen ta sin plass og gjøre meg til sin slave. L&E

Arrangementer **sommeren 2003**

- ✓ 6.-9. juni 2003: Pinsestevne på Lundheim Folkehøgskole, Moi
- ✓ 27.-29. juni 2003: Barneleir på Bibelskolen på Fossnes
- ✓ 27.-29. juni 2003: Yngresleir i Vestfold
- ✓ 9.-13. juli 2003: Hovedsommerskole m/årsmøte på Bibelskolen på Fossnes
- ✓ 31. juli – 3. august 2003: Sommerskole på IMI Stølen, Oppdal

Norsk
Luthersk

=====+=====

Lekmannsmisjon

Den nye sang

«Måte på alle ting! Aldri skal man få fred for dette skrålet!»

Doktor Lind reiste seg og gav seg til å trave opp og ned på kontorgulvet.

*«Hvilken venn vi har i Jesus,
alt han vet og alt formår!»*

Sangen kom ute fra kjøkkenet. Det var doktorens nye husassistent, den attenårige Frida, som sang. Stemmen var klar og frisk, den jublende klang gav uttrykk for gleden – den glede der inne fra hjertedyppet.

Og doktoren travet opp og ned, mens hans panne stadig ble mørkere.

«Dette skal det nok bli satt en stopper for. Allrede i aften sier jeg piken opp. Man må da vel ha fred i sitt eget hus... Vær så god!»

Den besøkende hadde banket to ganger på døren, før doktoren hadde hørt det. Det var en eldre herre som ønsket å tale med ham om et viktig forretningsanliggende. Det var noen aksjer som kunne gi et godt utbytte. Hvis de ble plassert riktig, kunne der bli tale om 40-50 prosent.

Doktorens panne ble lysere, han glemte Fridas sang. Hans mål var å bli rikere, få større og større makt på pengenes og politikkens område.

Velstående, – det var han ganske visst. Han kunne rose seg av byens største praksis. Han hadde et stort, flott hus, en pen formue i banken og kunne i enhver henseende rose seg av å ha sitt på det tørre.

Men doktor Lind hadde ikke i sinne å slå seg til ro med det...

Da doktoren halvannen time senere kom hjem etter å ha vært en tur i banken, møtte han sin kone i entreen.

«Du, Molly, vi må si Frida opp. Og det til og med i aften. Vårt hus er ikke noe be-

dehus, – jeg vil ikke finne meg i å høre henne synge salmer fra morgen til aften.»

*«Tyngste byrde han oss letter,
når i bønn til ham vi går...»*

Atter den friske, glade stemme der ute fra.

«Der kan du selv høre!» utbrøt doktoren ergelig. «Det er virkelig for galt!»

Fruen forsøkte en liten innvending. «Men Frida er så flink i huset, jeg har nesten ikke hatt maken til henne. Du skulle bare se hvordan alt skinner der ute i kjøkkenet.»

«Sier du henne ikke opp, gjør jeg det! Du kan da få en like så god pike igjen, skulle jeg mene.»

Et par minutter etter var doktoren ute på kjøkkenet. «Hør, Frida, – min kone forteller meg at De er flink, og det tror jeg gjerne. Men alle de gudelige sangene skal vi ikke ha mer av, slikt noe har vi ikke vært vant til i vårt hus, skal jeg si Dem.»

Frida festet sine klare øyne på doktoren: «Hr. doktor, jeg må synge, – og hvis jeg ikke får lov til det, må jeg be om å flytte...»

«Det var nettopp det jeg ville si,» tordnet doktoren. «De kan flytte den 1. – jeg vil ha fred i mitt hus.»

- - -

Der var så stille i det store huset. Alle hvasket og gikk på tåspissene.

Den unge doktorfrue lå alvorlig syk. I løpet av et døgn ville det vise seg, om det ble liv eller...

Doktoren torde ikke tenke tanken til ende.

Han hadde tilkalt to av hovedstadens dyktigste leger. De hadde gjort alt hva der stod i deres makt. Nettopp nå var de inne hos den syke.

«Det gjør meg overmåde ondt, doktor Lind, – men jeg tror det er meget lite håp, – meget lite håp.»

Den eldste av legene ristet på hodet, da han avsa denne dom.

«Det kan ikke være sant; – jeg vil ikke, – jeg kan ikke miste henne...»

Den staute, sterke mann ristet av bevegelse. Han så hen på det kjære, bleke ansikt, strøk gang på gang over den hvite hånd, så kunne han ikke mere. Var der da ingen redning, – ingen hjelp å få? Da var det, som om han plutselig hørte en frisk, klar stemme:

*«Hvilken venn vi har i Jesus,
alt han vet og alt formår.
Tyngste byrde han oss letter,
Når i bønn til ham vi går.»*

Med ett ønsket doktoren at hun som hadde sunget dette, var ute på kjøkkenet nå.

Men han hadde jo vist henne bort, hardt, brutalt.

I natt ville krisen komme, hadde den store professor sagt.

Å, jeg kan ikke miste henne, jeg kan ikke.

Var der da ingen, som kunne hjelpe? Eller var der en, – ham, som Frida sang om? Var det virkelighet med en slik allmektig Gud?

Fem minutter senere jaget doktoren av sted mot sin tidligere husassistents hjem.

Bare hun nå var hjemme. –

Han ringte hardt på dørklokken. En liten pike kom.

«Er Frida hjemme?»

«Ja, hun er. Det er min søster.»

Frida hørte stemmen og kom ut.

«Å, Frida, – vil du be for min kone – hun ligger dødssyk – og jeg – jeg kan ikke miste henne. Og – vil De glemme det, jeg sa den aften. –»

Det kostet noe for den stolte mann å si dette, men det måtte sies nå.

I Fridas øyne lyste gleden. Nå visste hun, at hennes bønn var hørt, – Gud hadde funnet veien til den før så stolte doktors hjerte.

«Ja, doktor, jeg skal be. Det er, liksom jeg har den forvissning, at Gud vil la Dem beholde deres hustru.»

Den natt sov doktor Lind ikke. Det var en natt, han aldri glemte.

Da det led mot morgen, gikk det som et brus gjennom huset. Doktorfruen kommer seg, krisen er over.

- - -

For doktor Lind var det en underlig morgen. Det var som om en stor makt var kommet inn i hans liv – en makt, som han måtte bøye seg for. Det dugde ikke det han hadde bygget på – det ramlet i grus, da stormvinden kom.

«Min Gud – kan du tilgi meg – jeg, som er så hard – som aldri har villet skjenke deg en tanke... og dog hørte du mitt rop og lot min hustru leve.»

Frida Holm måtte komme tilbake til doktor Lind.

«Nå må De synge, Frida,» sa doktoren, «synge enda mer enn før – for nå er der skjedd et stort under her i huset. Nå har Gud funnet oss, og han har lagt en ny sang også i vår munn.»

Og Frida sang: «O, at jeg kunne min Jesus prise...»

Doktoren sang med, der hvor han satt ved sin hustrus seng.

Fra heftet «Den gamle organist og andre fortellinger», Luthersk Missionsforenings Forlag, København 1939. Fra dansk ved TÅ.

Når Gud velsigner blir det nok!

Av Ludvig Hope (1871-1954)

«Men hva er dette til så mange?»
Joh. 6,9.

Gud har lagt inn i menneskelivet to underlige krefter som han har gitt navnet velsignelse og forbannelse. Som et skjult, men sterkt strømdrag smyer de seg gjennom hvert enkelt menneskeliv, gjennom hus og hytte og ut til folk og land. Når Guds velsignelse er med oss, blir det alltid nok. Da gror det på marken, da øker maten i deigtrauet, i gryten og i matfatet. Men kommer forbannelsen over oss, da smyer skjulte ormer inn i alt; de tærer ut og får alt til å svinne bort mellom hendene våre.

Der hvor det har vært nok, der blir det meget for lite til noen få.

Således er livets tale, og alle som undres over dette, gjør vel i å lese kapittel 28 i 5. Mosebok. Der vil de finne svar på spørsmålet.

Der Filip får så altfor lite, hvordan han regner, der blir det mer enn nok under Jesu signende hender.

Hva skal vi så gjøre for å eie Guds velsignelse?

For meg kommer en del av svaret slik: Vær en ærlig og flittig arbeider i den stilling du nå har. Vær fornøyd med det du har og misunn ikke andre. Ta vare på det du eier, spar det du kan, og hjelp andre så langt du rekker, der du tror det er rett å hjelpe.

La intet gå til spille, det sier han som eier alt.

Legg så hendene dine sammen og be Gud velsigne ditt arbeid, din mat og alt det du eier! Der går veien inn under Guds velsignende hender.

*Gud sign vårt arbeid og vårt folk,
ver også med kvar sanningstolk,
kom inn og ver i heimen vår,
sign du i dag den mat me får!*

Fra andaktsboka boka «Et ord i dag»

Godt nytt år...

Vi har nettopp ønsket hverandre godt nytt år! Slik vil vi også gjerne hilse alle dere våre lesere! Men, som du vil se hvis du leser dette lille bladet, så har vi ikke noe nytt i vente i denne verden. Det er bare en ting som i egentlig forstand er nytt og stadig fornyes; – det er livet i Gud. Og Guds nåde, den er ny hver morgen! (Klag 3:23)

Men vi selv og vår verden eldes for hvert år og alt går mot en avslutning. Ingen kan benekte at det er mørke skyer over horisonten i 2003, med fare for storkrig, frykt for terror, sultkatastrofer, økende fattigdom og en værstsituasjon som skaper frykt og uro...

Og midt i alt dette mørke skinner det et lys fra himmelen. «Jeg er verdens lys,» sier Jesus. (Joh 8:12)

Dette lyset ville vi gjerne være med å formidle inn i det nye året. Og i dette lyset skinner denne store sannhet fra Jesu munn: «Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal leve om han enn dør. Og hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø.» (Joh 11:25-26) Det er godt å ha med seg inn i 2003!

Godt nytt år i Jesu navn!

Red.

Fotografen

Av Asbjørn Aavik (1902-1997)

Han var innflytter til vår by. Kristen fra en annen provins. Og før han hadde fått ordnet sin bolig, kom han på besøk. I vår by var det bare denne ene protestantiske forsamling, han hadde funnet. I hans hjemby, som var større, var det flere...

Og den unge mannen gjorde det godt. Han hadde i sannhet mye nytt og flott utstyr til å være i vår fjellverden. Flammen-de plakater og fargefotos i veldige forstørrelser fikk alle til å stanse opp og glo ...

Og så gav han så rikelig i offerkurvene. Mest kan hende i månedsofferposen. Han bad tidlig om å få en slik, da han så diakonene dele ut. Slik kom hans navn tidlig i dette register. Og de fargeglade konvoluttene kom fyldig tilbake den siste søndagen i hver måned.

På en stor plakat i vår oppslagstavle nede ved døra ble summene skrevet inn. Innet navn. Hver månedsgiver hadde et nummer i regnskapet. Samme nummer her i oppslaget. Alle kjente sitt nummer og kunne lese sin gave ved utgangen. Fotografens var blant de største.

Slik var vår fotograf. Også villig og grei om vi bad han om en tjeneste i forsamlingen. Ikke redd for å skyve ermene opp. Lys og glad...

Så satt han der i vekkellesmøtene hvor forstander Liu Dao-sheng talte. Hadde funnet en plass i en stor forsamling av medlemmer fra vår byforsamling og de mange i småflokker ut over landet – nå spesielt innbudt.

Jeg hadde vært innom fotografen.

– Jo, han ville prøve å komme til alle tre møtene vi skulle ha hver dag. Kunne jo hende at noe kom i veien en eller annen av dagene. Men nå som han hadde fått etablert seg, blitt kjent i løpet av året i vår by, videre fått lært opp en ungdom som i nødsfall også kunne fotografere, skulle det nok ordne seg.

Sammen med alle oss andre i en fullsatt kirke kom også han inn i åndsmakten som lå over oss. Budskapet var sterkt, realistisk og rett på sak. Syndene ble nevnt ved navn, slik Skriften gjør det. Og den store Bibelen til forkynneren i prekestolen ble flittig brukt. Det var Ordet som fikk lyde, sterkt og klart – uten omsvøp. Forstander Liu hadde også opplevd mye i sin reisevirksomhet etter Marie Monsen* reiste tilbake til Norge. Mannen var nok det redskap Herren brukte mest og sterkest de nærmeste år etter hun hadde reist over Nord- og Sentral-Kina og tent ilden. Derfor hadde Liu mange opplevelser fra menigheter han hadde besøkt – store og små. Noen innenfor vårt eget felts grenser. De fleste utenfor. Alt dette åpenbarte vår synd og vår nød – for så å skape lengsel etter Jesus, hans renselse og tilgivelse.

Og den unge fotograf kom inn i stor syndenød. Det var nok første gangen han fikk delta i slike sterke møter – oppdratt som han var i en god kristen baptistheim og foreldrenes menighet. Glidd inn liksom fra barn av uten en personlig opplevelse av et møte med Jesus som frelser. Nå møtte han den korsfestede som et fortapt og hjelpeløst menneske. Derfor satt han der og gråt i ettermøtene.

Ettermøtene, ja...

Det ble i vekkingstider aldri oppfordret til dette. Men ofte før prekenen var over, tok folk til å reise seg og komme frem, kaste seg nesegrus ned på plattformen eller nedenfor i sterk gråt og synderkjennelse. Et stykke ut i uken lå også fotografen der. I flere møter kom han frem på samme måte, men uten å bli forløst. Flere ganger snakket jeg med ham. Noen ganger bad vi sammen. Jeg leste de aller beste Herrens løfter for ham, men intet hjalp. Igjen og igjen kom det:

– Min synd, min synd, så stor, så sort... Det aller dypeste helvete er for godt for meg.

Personlig var jeg helt fortvilet for denne unge venns skyld. Gikk Jesus ham forbi her i alle rop om tilgivelse?

Så var det igjen en hverdags formiddag. Og det var mot slutten av møteserien. Forsamlingen har bare økt. Noen har vært hjemme og fått med seg slekt, venner og naboer. Jeg ser mange nye ansikter.

Da er det at fotografen reiser seg og går frem til møtelederen, en av forsamlingens eldstebrødre. Ber om ett eller annet. Jeg hører det ikke. Vi synger nemlig. Men ser at den unge får et nikk som svar.

Og etter siste vers står han frem der like foran prekestolen. Med seg har han en stor papirrull. Jeg undres på hva det vel kunne være. Vendt mot den store forsamling, lar han rullen gli opp. Den når helt i golvet der han så holder den med begge sine hender. Og er tetskrevet med klare, store tegn. Selv nederst i salen kan lesekyndige fange det inn.

Dødsstille blir det da den unge løfter den enda litt høyere opp:

– Dette er syndene mine. Ja, det er mange, mange flere. Det finnes ikke papir nok til alt det budskapene disse dagene har søkt frem. Gråten vil overvelde mannen,

men han finner atter ro for sin stemme:

– Jeg har ikke sovet i natt. Ikke vært av klærne. Har sittet for meg selv og skrevet ned syndene mine, men selv nå ved morgen var jeg ikke ferdig.

Jeg sitter der og ser på mannens synderregister: Det er nesten like langt som han selv. Nå er øverste del helt oppunder haken. Nederste på tåtoppene av hans sko.

Øverst klart nedtegnet de ti bud.

– Jeg har syndet mot hvert eneste ett av dem...

Et sukk går gjennom forsamlingen. Et gisp nærmest.

– Drept noen med kniv eller andre våpen har jeg ikke. Men disse dagene har det lydt, sterkt her at vi kan drepe med våre ord. Hvor mange jeg slik har tatt livet av, vet bare Gud.

Og så dette...

Han peker på det sjette bud. – Du skal ikke bedrive hor. Ingen av dere her i møtet nå aner hvor ofte jeg ved kveld har gått inn i den lille gate med alle de små røde lyktene over inngangene. Mer behøvde han ikke si, for alle visste at her lå horehusene side om side. Her levde natten. Hit listet menn seg, lydløst i sko med tøysåler.

– Jeg har sittet her i gudstjenesten søndag formiddag, gitt mitt pengeoffer, foldet mine hender ved «Fader vår» og tatt imot velsignelsen. Ved samme dags kveld har jeg ligget med horekvinner... Jeg tjener jo bra nå, men jeg deler pengene med Jesus og «Røde-lykt-gaten».

Atter kjemper gutten med gråten som vil overvelde ham. I forsamlingen er det mange som nå deler hans tårer. Vi er i vekkelse. Vi er inne i en mektig åndsmakt. Dette er ikke teater. En ung mann stiger ikke frem slik for å opptre. Han er i en for-

tvilelsens syndenød, og djevelen vil ikke slippe sitt unge bytte. Gutten er langt hjemmefra, har slått seg ned i en by i en fremmed provins. Og så i fortvilelse og syndenød ikke kunne finne porten inn til Gud.

Møtelederen gir ham tid – tid til å gråte, tid til å fortsette nedover sitt store synderregister. En hel preken ble det. Den merkeligste jeg noen gang har lyttet til. Da han kom til sitt siste tall helt nede ved skottuppene, et sted nær 30, var en prekentime gått.

Så tørker han tårer vekk først med ene ermet på sin side kineserdrakt. Så med det andre. Begge var allerede våte av den unges mange tårer. Lommetørklær brukte ingen i det gamle Kina. Ruller så synderegistret sammen og finner plassen sin.

Da reiser forstander Liu seg.

Og aldri før har han hatt slik fart opp plattformen. Og han har et ord. Det var sikkert ikke den teksten han hadde forberedt seg på. For jeg så han bladde en del i Det gamle testamente mot slutten av guttens preken. Til slutt merket han det av ved en stor brett i sin bok.

– Jeg har et ord til deg.

Han peker ned i benken til fotografen.

– Hva heter du?

Han får navnet tilbake.

– Ja, jeg har et ord spesielt til deg nå. Jeg vil preke bare til deg. Og er det andre her i møtet nå som har bruk for det, så er det til deg og. Og jeg vet mange her trenger dette nettopp nå. Det står i Klagesangene 3:58.

Og det begynte en bladraslen over hele kirkehuset. Hvor hen i denne store bok finner vi vel dette klageskrift? Fotografen er helt i villrede. Hadde sikkert aldri oppdaget at det fantes en slik bok i Bibelen. En evangelist er borte og hjelper ham. Så

nå har han sin store bok oppslått, og fingrene på verset.

Forstander Liu leser høyt, klart og tydelig fra prekestolen:

– Herre, du har ført min sjels sak, du har frelst mitt liv...

Ber så forsamlingen være med – en gang, to ganger og enda en gang. Denne siste sterkt og samstemmig. Selv de innen veggene våre nå som ikke kan lese, har fått det inn.

Og så ble det vel en preken der oppe fra. Forstander Liu er grepet av en mektig åndsmakt. Overveldet av det budskap han har fått. I denne åndsmakt forkynner han nå om Jesus Kristus, hvordan han tok vår sak på seg og bar våre synder gjennom Getsemane, inn for Pilatus, under korset opp til Golgata, og på korset gjennom de mange timer...

Aldri før og aldri noen gang siden har jeg hørt evangeliet om Jesu stedfortredende lidelse og død båret frem i slik åndsmakt som denne hverdags formiddag der langt inne i det store Kina. Forkynt oss av en av landets egne vitner.

En time gikk.

Liu er langt inne i den andre. Og før ham var det jo en prekentime. Noen menn må ut og rundt et hjørne. I stor hast er de tilbake igjen. Småspringer nesten tilbake til sin plass. De må få alt med. Ordner sine bukser nå på tilbakeveien.

Jeg har brukt orglet i møtene, så jeg har plass på plattformen sammen med taler og ledere. Hele forsamlingen er som et kjempestort fuglerede. Du har muligens sett et slikt fullt av «småbarn» som venter på mor med mat. Da husker du alle disse vidåpne små nebb opp mot maten. Sulten. Hver liten streben oppad sier: – Meg først,

mor! Jeg mer sulten enn de andre. La meg få mer, mer, mer...

Slik var vår formiddag.

Og slik kom budskapet om forløsningen i Jesus Kristus. Forkynneren bladde og bladde frem og tilbake i sin bibel. Det ene frelsesløfte større og dyrebarere enn det andre. Han kunne liksom aldri bli ferdig. Jo dypere han kom i gullgruven, dess renere var evangeliets gull.

Jeg så fra min unge plass på plattformen at mennesker satt der i benkene og lyttet seg løst – menn og kvinner som hadde ligget med pannen i vårt sementgolv og bekjent sine synder. – Takk, kjære Jesus! Priset være Herren! Lovet være ditt hellige navn, store Gud! Slik lød det fra benkene.

I denne min unge opplevelse greidde jeg ikke holde gråten tilbake. Det hele overveldet meg slik. Ikke bare det jeg så nedover i kirken vår. Nei, det veldige var en stor og åndsbåren forkynnelse av Jesu stedfortredende lidelse og soning.

Men så skjer det plutselig noe.

Forstander Liu går ned fra prekestol og plattform. Alles øyne følger ham. Like ned i benken til fotografen går han. Ber om å få den store papirrull med guttens lange synderegister. Går så frem til prekestolen. Stiller seg like foran den. På samme ruter i vårt sementgolv hvor gutten hadde stått. Ruller så ut alt det en ung fortvilet synder hadde skrevet ned gjennom en natt. For så å plukke og rive det i småbiter...

Dødsstille i forsamlingen.

– Har noen en fyrstikk?

En mann kommer frem og stryker av en.

Forstanderen krøller alt det opprevne sammen og setter fyr på. I ett nu er det

brent ned til aske.

Med foten graver forstanderen asken sammen og setter fotsålen bort på. Ser så ned i benken til fotografen:

– Slik gjør Jesus nå med din synd. Den er borte. Han har trådt den under sin fot i en stor seiersvandring, og ser den aldri, aldri, aldri mer...

Jeg har ikke ført noen dagbok fra denne tid i landet, men den formiddags opplevelse er risset inn i mitt sinn og minne med en jerngriffel. Vil aldri slettes ut.

For den unge fotograf reiser seg plutselig opp og bryter ut i en forunderlig og gripende takkebønn. Han løfter sin panne opp mot Lammets trone og takker, takker og takker for alt Jesus har gjort for ham, og fortsatt vil gjøre i ledelse og seier i fotspor som fører til det evige liv. Det strømmet frem i stor forløsning og guddommelig fryd og glede.

Etter at han endelig får satt seg, hører jeg fra hans plass: – Kjære Jesus, jeg ser det nå, ser det, ser det!

*Fra boken «Aks i modning»
Lunde forlag 1979*

Ny radiosender i Peru

God gaveinngang i 2002 gjorde at det var mulig å bevilge kr 60 000,- til ny radiosender i Peru. Den gamle har vært ustabil og svært strømkrevende. Våre venner i Peru har lenge ønsket seg ny, men NLL har ikke hatt midler til dette før nå.

«Vi skal be Herren skaffe midler,» har de svart oss fra Peru. Det har Han nå gjort. Takk til deg som er med å gi til Guds rike!

Red.

To skal male på samme kvern

Det hendte for mange år siden.

Eskil Garén gikk med trette skritt bortover landeveien. Bokveska var tung, men i hjertet var det enda tyngre. Han hadde i noen år gått omkring som et Herrens vitne, solgt og spredt bibler og gode kristne skrifter og bøker. Han talte med mennesker om deres evige vel og holdt møter, hvor det var mulig.

Egentlig var han fra en av de sydligste landsdeler, og der var en samling av troende, som i Jesu navn hadde kalt ham til å gå ut til andre med den sannhet som var blitt så dyrebar for hans eget hjerte. Så kom han på sine reiser også helt opp til landsbyene i Småland.

Eskil hadde hatt mange forskjellige opplevelser i de år han hadde vært med å så Guds ords sæd. Hån, spott og forakt hadde han fått sin gode del av. Men det var forholdsvis lett å bære. Verre var det med de mørke tider og den åndelige tørke i hans egen sjel. Da kunne han ikke føle Guds nåde, og hans virksomhet så så håpløs ut. Han husket nok tider hvor Gud hadde vedkjent seg hans virksomhet og enkle forkynnelse. Han merket at sæden ikke var sådd forgjeves. Men de siste dager hadde vært så tunge. Han følte det som Herren var langt borte, og hvor han kom, så tok de imot Sannheten med kulde og likegyldighet.

«Herre, jeg er uduelig til dette arbeide,» sukket han. Og så bestemte han seg til å bli hjemme for godt, når han nå kom hjem.

Han stanset ved en sving ved veien og tørket svetten av pannen. Foran ham lå den lille byen med vannfall og mølle. Han så i sin notisbok. For to år siden hadde han vært her sist. Det stod i boken at han hadde solgt en bibel til møllerdrengen. Han husket godt, at han der ute på gården ble vist bort med overlegen forakt, og da han spurte møllerdrengen om han ikke

trengte til å lese i Bibelen, ble der ikke svart engang. Hans kamerat, møllerens sønn, forklarte med en spottende latter, at om Gunnar enn kunne beskyldes for mange ting, så var han dog ikke hellig.

Eskil gav de unge menn hver sin traktat. Men møllerens sønn rev sin i stykker for øynene på ham, og under forbannelser lot han bladene fare bort med vinden. Gunnar derimot, kjøpte en bibel og la traktaten inni. Med en stille bønn for de to unge menn og byens innbyggere, fortsatte Eskil sin vei.

Nå gikk han så igjen på veien opp mot møllerens gård. Sønnen Anders arbeidet i haven. Han hvilte seg et øyeblikk på spaden og så på den fremmede. Da gikk der plutselig et gjennkjennende smil over ansiktet hans. Han skyndte seg bort til Eskil og hilste høflig.

«Er det ikke den mann som var her for to år siden og solgte en bibel til Gunnar, møllerdrengen her på gården?»

«Jo, det passer.»

«Gud skal ha takk. At han har hørt min bønn og latt meg få treffe deg igjen! Tilgi meg mine spottende ord og min dårlige oppførsel den gang. Bibelen og den traktat De ga Gunnar, er blitt oss begge til frelse. Kom med opp på verandaen og hvil en stund. De ser trett og sulten ut. Jeg skal gå inn til mor og be henne om å lage til litt kaffe og smørbrød.»

Glad og overrasket tok Eskil plass på verandaen. Et par minutter etter kom Anders tilbake, og han fortalte:

«Like før De var her sist, falt Gunnar beruset i vannet, og var like ved å bli knust av møllehjulet, som var i full gang. Det var et stort under at han ble reddet. Men det var også i siste øyeblikk. Dette vakte ham opp av syndesønnen. Han ble ulykkelig, men sa det ikke til no-

en. Derfor var det ikke så underlig at han kjøpte en bibel av Dem. Han begynte ivrig å lese i den, og leste også den traktat De gav ham. Han kom snart til sannhets erkjennelse. I stedet for lystige viser, som før lød fra hans lepper tidlig og sent, begynte han nå å synge salmer og kristelige sanger. Det var dog ikke nok med det engang. Han lot ingen som kom i hans nærvær i fred. Han talte til oss om hvor lykkelig han var blitt, fordi han visste at synden var forlatt, og han formante oss til å vende om til Gud.

Stakkars Gunnar! Det ble en tung tid for ham. Vi hånet og spottet ham. Far og mor, piker, naboer og alle som kom for å male, drev spøk med hans bibellesning. Men ingen var så stygg som jeg. Jeg hadde vært så glad for Gunnar. Han var en prektig mann, selv om han en gang imellom drakk litt for meget. Og ingen kunne spille til dans som Gunnar. Jeg kunne slett ikke bli fortrolig med den tanke at han var blitt en kristen. Nå var det jo slutt med alt det morsomme vi hadde hatt sammen. Jeg hånet ham, jeg tigget og bad ham om å komme til fornuft igjen og bli som før. Men Gunnar stod fast. Og for hver dag som gikk, ble han mer og mer grunnfestet i Guds ord.

Da ingenting hjalp, tenkte jeg på å spille ham et puss. En dag, mens han var borte, tok jeg hans bibel for å kaste den i elven. Men hvordan det nå kunne være, vet jeg ikke. Jeg kom til å åpne boken, og mine øyne falt på disse ord: «To skal male på samme kvern, den ene skal tas med og den andre lates tilbake.»

Uten å tenke over hva jeg gjorde, stod jeg og leste ordene flere ganger. Til slutt ble det som en ildskrift som brente seg inn i min sjel. Jeg begynte å føle meg skamfull og ulykkelig. Stille la jeg boken på sin plass, men ordene var umulige å glemme. Det varte ikke mange dager før jeg måtte tale med Gunnar. Vi leste sammen, og til sist fikk jeg også visshet om at mine synder var utslettet i Jesu blod.

Vi er nå to, som takker og lover Gud. Far ble vred i sinne, da han hørte hva som var hendt med meg. Men nå tar han det mere rolig. Mor er vakt. Gunnar og jeg har begynt en søndagsskole nå i år. Og jeg har endog fått lov av far å be Dem om å holde møte her en aften, hvis De kom hertil igjen en gang. Kan det bli nå i aften kanskje?»

«Ja.»

«Vi skal nok sørge for at naboene får vite det. Å, så glad Gunnar vil bli! Men se – der kommer han jo!»

I neste øyeblikk hadde Gunnar sluttet seg til selskapet på verandaen, hvor mor bød på smørbrød, kaffe og melk. Far var et ærende i byen, men Anders visste at når han hadde lovet noe, så holdt han det. Derfor skyndte han seg med å sende bud til naboene om at der ble møte i Møllergården klokken åtte.

Der kom mange folk, og Guds Ånd var nær og velsignet ordet for hjertene. Langt utpå natten satt Gunnar, Anders og mor i gjesteværelset hos Eskil, hvor de spurte, hørte og leste. Da Eskil neste morgen dro nordpå, var han glad og skamfull. «Tilgi meg min synd og vantro,» ba han. «Takk, at du ennå gir den åndelige sæd vekst og liv. Er det din vilje, så la meg ennå en tid få lov til å gå bud fra deg.»

*O, Herre, led du mine trinn, hvert ett,
Og la ditt lys meg i mitt mørke føre,
Gi meg å vanne og en åkerplett
Av solen brent og ferdig at hentørre.*

*Fra boken "Den gamle organist" og andre
fortellinger. Luthersk Missonsforenings
Forlag, København 1939. Til norsk ved TÅ.*

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Møtevirksomhet i Lekmannsmisjonen våren 2003

Per B. Holm:	Hurdal, Sannidal, Skiptvet
Hans Henrik Brix:	Skiptvet, Askim, Nærbø, Randaberg, Sannidal, Hardanger
Jon Espeland:	Peru, Sannidal, Vestfold
Håvar Fjære:	Kvelde
Martin Fjære:	Skiptvet, Sandefjord, Sannidal, Tørvikbygd
Lars Fossdal:	Arnadal/Andebu, Sannidal, Svarstad, Askim, Dimmelsvik, Randaberg, Skiptvet
Ingar Gangås:	Ø.Hedrum/Kodal, Bygland, Varhaug, Vestfold, Skiptvet, Moldova
Olaf Klavenæs:	Askim, Tørvikbygd, Kvelde, Sannidal
Olaf A. Klavenæs:	Skiptvet
Tore Mangelrød: ..	Norheimsund, Sverige, Tysvær, Randaberg, Askim, Skiptvet
Gunnar Fosslie:	Askim, Kvelde
Karl Notøy:	Øvre Surnadal

Jeg vitner for Gud og Kristus Jesus, som skal dømmes levende og døde, og ved hans komme og hans rike: Forkynn Ordet! Vær rede i tide og utide. Overbevis, irettesett og trøst, med all tålmodighet og lære. For det skal komme en tid da de ikke skal tåle den sunne lære, men etter sine egne lyster skal de ta seg lærere i mengdevis, etter som det klør i øret på dem. De skal vende øret bort fra sannheten, og vende seg til eventyr. Men vær du edru i alle ting. Lid ondt, gjør en evangelists gjerning, fullfør din tjeneste.

2Tim 4:1-5

Vi ville gjerne at disse versene fra 2Tim skulle ledsage reiseruten for Norsk Luthersk Lekmannsmisjon dette semesteret!

Så vil vi enda en gang få minne hverandre om å gå i forbønn for virksomheten som står for døren rundt om i kristenflokkene. La oss bære både møtene, forkynnerne og tilhørerne fram for Gud og be om stillhet, åndskraft og vekkelser!

Og la oss heller ikke glemme våre venner i Peru og Moldova. Dette er et kall som Herren har gitt oss, og som vi får være med å støtte i bønn og offer. La oss huske at de lever av våre gaver når kollektkurvene går rundt på møtene! Vi samler ikke inn penger av gammel vane, men for at Guds rike skal komme i Norge og blant folkeslagene!

~ Sekretæren ~